

■ ТЕТ-А-ТЕТ

«Характер і воля допомогли вибороти світове «золото!»»

Наша співрозмовниця – Аліна Махиня, українська борчиня вільного стилю, яка у свої 25 років є чемпіоном Європи та світу.

4
стор.

■ ЖІНКИ В ПОГОНАХ

Чарівні й відважні

У Харківському прикордонному загоні із всього персоналу кожна шоста – жінка. Тридцять вісім мають звання офіцерів – від молодшого лейтенанта до майора. Такі чарівні, чуйні, добрі, люблячі, проте водночас – відважні й сильні. Про трьох із них – наша коротка розповідь.

5
стор.

■ НАШОГО ЦВІТУ ПО ВСЬОМУ СВІТУ

Українки, які змінили світ

Напередодні Міжнародного жіночого дня хочеться згадати про українок, котрі творили історію та вершили долі, про українок, талантом яких і досі захоплюються у світі. Кожна з них – видатна по-своєму. Однак, знайомлячись із їхніми історіями, починаєш розуміти, що українських жінок об'єднує не лише чарівна врода...

7
стор.

Прикордонник України

№ 9 (5503)

4 БЕРЕЗНЯ 2016 РОКУ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Дорогі, шановні жінки!

Щиро вітаю вас із чудовим, радісним святом весни – Міжнародним днем прав жінок і миру!

8 березня по праву можна назвати жіночим днем! Це неповторне свято жіночої краси, тепла та весняного оновлення.

У вас є все – доброта і ласка, мужність і вразливість, хоробрість і тендітність. Своєю жіночністю, теплотою та ніжністю ви спонукаєте чоловіків на підкорення нових вершин, наповнюєте гармонією і затишком наші домівки. Ви – наша сила та натхнення.

Найтепліші вітання жінкам, які проходять службу і працюють у Державній прикордонній службі України, виконують завдання в зоні проведення АТО, розділяють нарівні з чоловіками труднощі почесної служби з охорони кордонів Батьківщини.

Безмірна вдячність, глибока повага та низький уклін матерям, вдовам прикордонників, чий сини та чоловіки віддали своє життя за мир і незалежність нашої держави, до кінця залишилися вірними справі захисту рідної країни.

Дорогі наші жінки! Бажаю вам здоров'я, нових професійних досягнень і глибокої поваги колег-чоловіків! Нехай приязно світить вам весняне сонце і зігрівають веселі усмішки людей, які поряд в вас! Родинного затишку, добробуту, гарного настрою на довгі щасливі літа!

Від імені усіх чоловіків
Державної прикордонної служби України

Голова Державної
прикордонної служби України
генерал-полковник
Віктор НАЗАРЕНКО

Зі святом краси та весни!

■ кордон за тиждень

Державний кордон України перетнуло
1,289 млн осіб
та **344 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання
кордону **124** особи,
зокрема, **34** незаконні мігранти

Вилучено **25** одиниць зброї,
84 боєприпаси
та **563** г наркотичних речовин

Затримано товарів і вантажів,
що незаконно переміщувалися через
державний кордон, на **24,5 млн** гривень

коротко про головне

Стартує модернізація аеропортів

17 летовищ України у найближчій перспективі матимуть змогу модернізувати власну інфраструктуру. Це стало можливим завдяки Державній цільовій програмі розвитку аеропортів на період до 2023 року. Її реалізація дасть змогу підвищити ефективність управління майном, сприятиме розвитку авіаційних перевезень, а також матиме позитивний економічний ефект для розвитку всіх регіонів України. На сьогодні основні засоби виробництва аеропортів морально та технічно застаріли, зменшився ресурс аеродромного покриття, авіаційної наземної техніки, споруд і обладнання. У зв'язку з відсутністю власних коштів основна частина аеропортів лише підтримує свою сертифікаційну придатність. Водночас фінансування завдань і заходів Програми здійснюватиметься за рахунок власних коштів підприємств, коштів приватних інвесторів, місцевих бюджетів, залучених кредитних ресурсів, у тому числі й під державні гарантії.

Олена ТАЦИЛІНА

«Антонов» підкорює ринки

Угоду на взаємовигідних умовах підписали уповноважені особи ДП «Антонов» (Україна) та «Таїпія» (Саудівська Аравія). Офіційна церемонія проходила під час авіаційної виставки ADEF-2016 у Ер-Ріяді. Документами прописано конкретні плани щодо постачання, організації експлуатації та післяпродажної підтримки літаків «Антонов» сімейств Ан-132, Ан-148 та Ан-178. Також планується запуск спільного виробництва Ан-132 у Саудівській Аравії. Необхідно додати, що ДП «Антонов» у найближчій перспективі створить авторизовані сервісні центри у Латинській Америці, Азії та Африці. Їх мета – забезпечення ефективної підтримки літаків «Антонов» та технічного супроводу через єдиний центр техобслуговування. Реалізація програми підвищить маркетингову привабливість вітчизняних літаків для ринків цих країн, а також підвищить попит на них.

Юрій ЗАНОЗ

Етика слуг народу

Для відновлення громадської довіри до діяльності державних органів, їх посадових осіб Уряд прийняв рішення про запровадження стандартів етичної поведінки державних службовців. Відповідна постанова враховує прогресивний і успішний досвід країн-членів ЄС. За основу при підготовці документа взято запроваджену в Республіці Польща модель гарантування максимальної прозорості діяльності державних органів. Прийняття акта започатковує єдині обов'язкові вимоги до стандартів етичної поведінки, доброчесності у діяльності державних службовців. Зокрема, в правилах наголошується, що держслужбовці мають утриматися від будь-яких проявів публічної критики діяльності державних органів, їх посадових осіб, а за порушення цих норм слуги народу несуть дисциплінарну відповідальність відповідно до закону.

Аліна ДАНИЛЮК

міжнародний семінар

Ризики на кордоні подолаємо разом

Євроатлантичний інтеграції України перешкоджає не лише імперіалістично налаштований Кремль. На жаль, і досі ми маємо проблеми в секторі безпеки держави. А саме – його цілісність, чи не найголовніший ключ до успіху європейських прагнень нашої Вітчизни. Про це говорили як міжнародні, так і вітчизняні експерти в рамках поглибленого дослідницького семінару НАТО: «Подолання безпекових ризиків на кордонах України через краді практики належного врядування».

Валентина ЛАЗАРЧУК,
фото Валерія ОЛІШНИКА

Співорганізаторами важливого міжнародного заходу, що проходив в українській столиці, виступили польський аналітичний «Інститут Костюшка», Український інститут публічної політики, а також Офіс зв'язку НАТО в Україні та Державна прикордонна служба України.

Природно, що «гарячими» темами обговорення стали питання міграційної кризи, гібридна війна на території України, та чи не найбільшу увагу експерти звертали на проблему корупції всередині нашої держави.

Загалом метою семінару була розробка конкретних рекомендацій для українських інституцій стосовно зменшення безпекових ризиків на державному кордоні. Дводенна дискусія за участю представників влади, вчених і недержавних організацій торкалася українсько-польської співпраці у сфері збільшення компетенції прикордонної служби та зміцнення механізмів боротьби з корупцією. Так, усі учасники семінару погодилися, що саме корупція стала «іржею, що

невпинно роз'їдає механізми розбудови прозорих державних інституцій і, відповідно, цілісного управління кордонами».

Організатори заходу вкотре нагадали, що ефективна боротьба та протидія корупції – це важлива умова для скасування віз до ЄС не тільки в контексті вимог, перерахованих в останньому звіті плану дій з візової лібералізації. А у зв'язку з європейською міграційною кризою, деякі члени ЄС можуть протистояти зближенню з Україною, підкреслюючи, що її державні органи, в тому числі й прикордонне відомство, не зможуть якісно співпрацювати з установами держав Євросоюзу, тобто негативно впливатимуть на безпеку зовнішніх кордонів, що зараз є головним пріоритетом європейських урядів.

Викорінення корупції є умовою прогресу в рамках євроатлантичної інтеграції України та співпраці з Північноатлантичним Альянсом. Останній, як нам відомо, розпочав реалізовувати додаткові проекти у сфері безпеки й оборони, а також робить усе, аби покращити взаємосумісність українських підрозділів зі зброй-

фахівцям у застосуванні ефективного, добросовісного і прозорого менеджменту у сфері сектору безпеки і оборони України, зміцненні механізмів протидії і запобігання корупції, а також удосконаленні системи управління ресурсами. Варто зазна-

охорона кордону з Європейським Союзом. І підкреслив, що Держприкордонслужба не бачить для себе іншого шляху, окрім руху до європейського співтовариства, тож вкрай необхідною є спільна охорона західного кордону. А в цьому контексті, вітчизняні охо-

Протидія корупції – це важлива умова для скасування віз до ЄС

чити, що Олександр Вінніков позитивно оцінює наші успіхи в цьому напрямі, хоча й наголошує, що зупинятися на досягнутому не варто, адже в Україні все ще є над чим працювати.

Виступаючи перед присутніми, перший заступник Голови Державної прикордонної служби України генерал-лейтенант Василь Серватюк підкреслив, що у відомстві ведеться системна та ефективна боротьба із викорінення цього негативного явища. Зокрема, він навів і конкретні статистичні дані. Протягом 2015–2016 років за хабарництво порушено 57 кримінальних проваджень стосовно 54 військово-

ронці рубежу розраховують на підтримку європейських колег.

Загалом учасники відзначили, що Державна прикордонна служба робить значні зусилля для того, аби підвищувати рівень протидії злочинності на державному кордоні та посилити боротьбу із корупцією. Особливу увагу учасники звернули на поглиблення співпраці між Держприкордонслужбою і колегами із країн ЄС та результати спільних прикордонних операцій, проаналізували ризики, які виникли у зв'язку з агресією Російської Федерації на сході та півдні України, а також відзначили той вагомий внесок, який робить Держприкордонслужба і Україна в цілому в питаннях інтеграції у європейську систему безпеки.

Підсумовуючи результати конференції народний депутат України Ірина Фріз зазначила, що серед основних питань, які потрібно вирішити Держприкордонслужбі та де потрібні допомога і держави, і міжнародних інституцій, – це завершення демаркації кордону на усіх ділянках, його інженерне облаштування.

Окрему увагу депутат знову приділила серйозному виклику розвитку прикордонного відомства, а саме – проблемам фінансування. Вона підкреслила, що бюджет Держприкордонслужби на 2016 рік не дає змоги ліквідувати суттєву диспропорцію в грошовому забезпеченні прикордонників порівняно з іншими військово-службовцями держави. ■

Держприкордонслужба не бачить для себе іншого шляху, окрім руху до європейського співтовариства.

ними силами Альянсу. До таких проектів, зокрема, відноситься покращення системи командування та зв'язку, кібербезпеки, логістики й стандартизації, можливості для медичної реабілітації та перенавчання колишніх військовослужбовців. – зазначив керівник Офісу зв'язку НАТО в Україні Олександр Вінніков.

Окрім того, у своєму виступі він дав оцінку реалізації програми НАТО з розбудови цілісності та прозорості оборонних інституцій. Нагадаємо, що в рамках її впровадження провідні експерти Альянсу надають практичну допомогу вітчизняним

службовців, серед них – 17 офіцерів. Василь Серватюк також розповів, що прикордонне відомство наразі тісно налагодило співпрацю з американськими колегами й першими серед правоохоронних структур країни запровадило пілотний проект з протидії корупції «Виклики тисячоліття». Ознайомивши учасників семінару із обстановкою на українському кордоні, звернувши особливу увагу на його східну ділянку, перший заступник очільника Служби наголосив, що найважливішим пріоритетом вітчизняного прикордонного відомства є ефективна

■ офіційно

Ефективна платформа для співпраці

Голова Державної прикордонної служби України генерал-полковник Віктор Назаренко зустрівся у Варшаві з Виконавчим директором Європейського агентства з охорони зовнішніх кордонів країн-членів Європейського Союзу (ФРОНТЕКС) Фабрісом Лежжері. Головним підсумком зустрічі стало підписання плану співпраці двох відомств на 2016 – 2018 роки.

Людмила ТКАЧЕНКО

Керівник української прикордонної структури розповів колезі про загальну обстановку на державному рубежі та ознайомив його з підходами Служби до питань прикордонної безпеки з урахуванням ситуації на сході країни. Він поінформував про загрози з боку Російської Федерації, яка не припиняє спроб розширити зону дестабілізації на чужій території.

Голова Держприкордонслужби наголосив, що Україна реалізує Мінські домовленості та Мирний План Президента Петра Порошенка з урегулювання ситуації на Донбасі. Головними завданнями Служби на сьогодні є відновлення контролю за ділянкою кордону, що тимчасово не контролюється, боротьба з диверсійними групами, а також протидія переміщенню на тимчасово окуповану територію товарів, зброї та боєприпасів.

Віктор Назаренко також розповів про реформування відомства як правоохоронного органу спеціального призначення і зауважив, що орієнтиром у цьому напрямку є європейська модель прикордонної охорони.

– У межах своїх повноважень Служба повністю виконала завдання, визначені їй на 2015 рік Планом дій з лібералізації ЄС візового режиму для України, – підкреслив він. – Зокрема, ми запровадили біометричний контроль у 104-ох пунктах пропуску – по I лінії контролю та у 68-ми – по II. На сьогодні 39 перепускних пунктів підключено до баз даних Інтерполу. Згідно з вимогами Європейського Союзу та ФРОНТЕКС у прикордонному відомстві впроваджено інтегровану систему аналізу ризиків і кримінального аналізу.

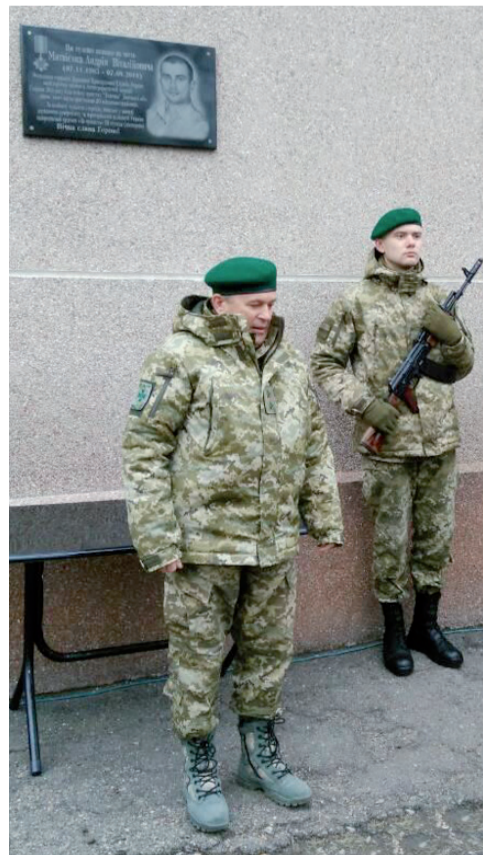
Однією з тем зустрічі, стала ситуація на спільному кордоні з країнами-членами ЄС. За словами Фабріса Лежжері, потенційними загрозами на цій ділянці, як і раніше, залишаються нелегальна міграція, незаконне переміщення товарів, контрабанда зброї та наркотрафік. При цьому відзначалося, що більшість незаконних мігрантів використовує Україну як транзитну державу.

Віктор Назаренко та Фабріс Лежжері також обговорили напрямки взаємодії з удосконалення оперативної охорони кордону, проведення спільних операцій, впровадження ключових принципів інтегрованого управління, удосконалення обміну інформацією, аналізу ризиків та розширення мережі контактних пунктів. ■

■ пам'ять

Татова вулиця

Минулого року засоби масової інформації та соціальні мережі облетіла фотографія дівчинки, яка тримала в руці орден свого загиблого батька. Це була трирічна Саша – донька прикордонника Андрія Матвієнка, котрий у серпні 2014 року ціною власного життя допоміг врятувати більше 30 українських військових. Тапер одна з вулиць Кіровограда носить ім'я героя-прикордонника.

Андрій ДЕМЧЕНКО

Кіровоградець Андрій Матвієнко пішов до війська добровольцем. Місцем служби став для нього Донецький прикордонний загін. І хоча молодий чоловік до цього працював у мирній банківській сфері, він швидко знайшов однодумців та став душею військового колективу.

На початку серпня 2014 року група прикордонників, серед яких був і Андрій, отримала завдання зустріти колону, яка з боями проривалася від пункту пропуску «Довжанський». Через постійні обстріли російських найманців серед українських військових на той час було чимало поранених. Під Савур-Моголою група Матвієнка надавала першу медичну допомогу постраждалим і відвозила під Амвросівку, де їх забирали гелікоптери.

По чергову групу тих, хто потребував невідкладної допомоги, поверталися декілька разів, незважаючи на щільний вогонь ворога. Прикордонники знали: від них залежить життя

десятків вояків. На зворотному шляху автомобіль, в якому перебував молодший сержант Матвієнко, підірвався на радіокерованому фугасі. Важкопораненого бійця переправили до військово-польового госпіталю, але шансів на порятунок вже не було...

Життя воїна обірвалося 7 серпня 2014 року. Указом Президента України його нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (помертвено)...

У пам'ять про героя на майданчику Кіровоградського інституту комерції, де колись навчався Андрій, відкрили меморіальну дошку, а також перейменували одну з вулиць міста. Відтепер вулиця Башкирська носитиме назву Андрія Матвієнка.

Днями у Кіровограді регіональне представництво «Української Співки прикордонників» за підтримки Адміністрації Держприкордонслужби України провело мітинг-реквієм за загибим героєм.

Віддати данину шани загиблому охоронцю кордону прийшли його рідні та друзі, представники прикордонного відомства, місцевих органів влади і просто небайдужі земляки.

– Війна, розв'язана російським агресором на нашій землі, принесла біль втрачати тисячам українських сімей. Андрій та ще 66 прикордонників віддали своє життя задля миру і спокою на нашій землі, – зазначив під час урочистостей перший заступник Голови Держприкордонслужби України генерал-лейтенант Василь Серватюк. – Ця вулиця, перейменована на честь прикордонника Андрія Матвієнка, має стати символом нескореності та вірності Батьківщині – для тих, хто живе нині і всіх прийдешніх поколінь.

– Сьогодні хлопці, яких врятував Андрій, а також їхні друзі, знаходять мене, аби сказати просто «Дякую» за те, що чоловік зберіг ім'я життя, – розповідає вдова героя Ірина. – Ми часто зустрічаємося з його побратимами, колегами по роботі, які не забувають про нас. Сашуні завжди приносять подарунки, провідують на свята. Ми широко вдячні їм за це. ■

■ гарячі будні

Кокаїнові цукерки

Рекордну партію кокаїну вилучено днями на кордонах держави в результаті проведення комплексу оперативно-розшукових заходів. Прикордонники спільно з працівниками СБУ в аеропортах «Одеса» та «Бориспіль» затримали трьох наркокур'єрів – громадян України, які здійснювали доставку кокаїну загальною вагою майже 11,5 кілограма. Наркотики намагалися перемістити в спеціальних капсулах, обгорнутих у фантики з-під цукерок та інших виробів з магазинів безмитної торгівлі. А деякі з затриманих кур'єрів для переміщення наркотичних засобів використовували порожннни тіла. Вартість вилучених наркотиків на «чорному ринку» сягає понад два мільйони доларів США. Крім цього, за наявною інформацією, в аеропортах Бразилії, Туреччині та Вірменії затримано ще трьох кур'єрів. У них вилучено понад сім кілограмів кокаїну.

Сергій ЯКИМЕЦЬ

Целофан від «Ricci»

Отримавши оперативну інформацію, прикордонники повідомили співробітників СБУ про прибуття підозрюваного контейнера до Одеського морського торговельного порту. За документами в ньому перевозили 24 тонни плівки ПВХ. Проте насправді він був завантажений парфумерною продукцією брендів торгових марок, таких як «Lacoste», «Chloe», «Paco Rabanne», «Yves Saint Laurent», «Ricci». Під час оформлення товарів, зловмисники надали документацію з відомостями про асортимент і вартість, що не відповідали дійсності. Це встановила спільна міжвідомча група, яка здійснила перевірку контейнера. Попередня сума оцінки контрабандних парфумів складала приблизно 14 мільйонів гривень.

Андрій ДЕМЧЕНКО

Підрізали крила

Результативно закінчилася кількадедна операція із виявлення та затримання порушників, які за допомогою літального апарата переміщали через західний кордон тютюнові вироби. Мобільна група Західного регіонального управління, відстеживши проліт літака, затримала згодом п'ятьох осіб на одному з покинутих господарств в Кременецькому районі Тернопільщини під час завантаження ними в Ан-2 партії сигарет. На місці подій також знаходилися ймовірні організатори, посібники, пілоти та два авто. Деякі з громадян під час візиту «зелених кашкетів» намагалися втекти, однак це не вдалося – правоохоронці їх затримали. У літаку прикордонники виявили близько 60 ящиків із сигаретами та ще 15 в одній з автівок. Про затримання оперативно поінформовано польських колег, аби ті провели пошуки на своїй території, адже після затримання стало відомо приблизне місце доставки сигарет.

Людмила ТКАЧЕНКО

■ ТЕТ-А-ТЕТ

Аліна Махія:

«Характер і воля допомогли вибороти світове «золото»!»

Бути сильним. Ми звикли, що така характеристика стосується лише чоловіків. Але гарна половина людства у сучасному житті легко спростовує це твердження. І робить це з притаманним жінкам витонченістю та наполегливістю.

Яскравий приклад – Аліна Махія, українська борчиня вільного стилю, яка у свої 25 років є чемпіоном Європи та світу. Молода дівчина – представник спортивної команди прикордонного відомства і хоча зараз готується до відповідальних змагань, дала згоду поспілкуватися та відповісти на запитання газети.

Спілкувався
Андрій КУЧЕРОВ

– Аліно, так склалася доля, що Ви – ровесниця новітньої України і народилися у рік, коли наша держава стала незалежною. Відчувається почуття причетності до такої знакової події?

– Так, ми з ненькою-Україною своєрідні однолітки і це позначилося на моєму житті. Позаминулого року один із українських каналів започаткував проект «Мені 23», розповідаючи про наших громадян, які в житті досягли певних висот та є ровесниками нашої держави.

На той час я володіла повним комплектом медалей Чемпіонату Європи і мені запропонували знятися у відеоролику, де розповідатиму про себе. Під час зйомок ми з чоловіком Дмитром на березі Дніпра провели імпровізоване тренування. Було цікаво.

– Наскільки відомо, місце Вашого народження досить далеко від України?

– Так, народилася я в Читі в сім'ї військового. Батько був льотчиком і проходив там службу. Після того як він звільнився в запас ми переїхали у Калінінград, де тато свого часу навчався у військово-училищі та познайомився з мамою. Коли мені виповнилося п'ять років, родина прийняла рішення про переїзд з Росії у Дзержинськ, що на Донеччині, на батьківщину батька. Якщо бути зовсім точним, то мама у мене росіянка, а тато українець.

– Як так сталося, що Ви захопилися вільною боротьбою, спортом, що для дівчат є не зовсім звичним?

– Такої ж думки була і моя мама, коли дізналася про моє бажання. Зовсім малечюю я почала ходити на танці й батьки, особливо мама, були задоволені. В цьому віці я мріяла у майбутньому стати лікарем, юристом або слідчим-криміналістом. Все змінив день, коли у нашу школу прийшли тренери зі спортивної школи. До їхніх пропозицій я поставилася прохолодно, однак моя подруга вмовила мене піти туди разом, повторюючи, що станемо фізично сильними. От я і піддалася. У спортшколі нас добряче навантажували, ми займалися легкою атлетикою, був і килим для боротьби, де ми виконували різноманітні вправи. Тренувалися тричі на тиждень і це було нелегко. В той час мене дуже підтримував батько і дідусь, наполягаючи, щоб я продовжу-

вала заняття. А ось мама була, м'яко кажучи, не зовсім задоволена моїм вибором. Її можна було зрозуміти: пізніше, під час серйозних тренувань або змагань, я приходила додому то з синцем на обличчі, то з вибитим суглобом у пальці, то з розтягненням або іншою травмою. Нічого не поробиш – контактний вид спорту.

– Коли прийшло почуття, що вільна боротьба – це «моя»?

– Коли з'явилися перші успіхи на рівні міста та почала завойовувати медалі на юнацьких змаган-

нях (перша «бронза» чемпіонату Донецька здобута в десять років). Як результат, мені зробили пропозицію вступити у Донецьке вище училище олімпійського резерву ім. Сергія Бубки. Мама зрозуміла, що шлях до танців відрізано і махнула рукою, мовляв, роби, що хочеш. Від батька я отримала повну підтримку. Особливо у захваті був дідусь, який любив одягати мої медалі, демонструючи рідним досягнення онуки. «Тренуйся і нікого не слухай!» – повторював він мені.

Коли дідусь пішов з життя, перебираючи його архів, ми знайшли серед документів посвідчення майстра спорту з бойового самбо. Це досягнення він не афішував, і для мене це стало несподіванкою. Загалом моя родина дуже спортивна. Батько й досі зранку робить зарядку і виконує фізичні вправи.

– Аліно, Ваш чоловік Дмитро також спортсмен, професійно займається дзюдо. Як двом особистостям із чемпіонськими амбіціями доводиться вирішувати безліч сімейних питань?

– Ми з Дмитром дуже вдало доповнюємо один одного. Так, ми за своєю природою – лідери, однак я вихована в сім'ї, де чоловіки брали відповідальність і розв'язували нагальні проблеми. Тому розумію, що вирішальне слово за Дмитром. З іншого боку, незважаючи на тренування, змагання або втому, ми разом вирішуємо побутові проблеми: прибираємо, ходимо у магазин, миємо посуд. До речі, Дмитро пристойно готує.

Так, ми не бачимося певний час, коли хтось із нас відправляється на збори або змагання. З іншого боку, бувають приємні сюрпризи. Напри-

клад, нинішнього року, після новорічних свят, ми одночасно виїхали на зборів підготовку. Телефонуюмо один одному, спілкуємося, й дізнаємося, що попереду у нас зарубіжні змагання. Ставимо питання і виявляється, що будемо в один і той же час у столиці Болгарії. Тільки збірна по дзюдо їде автобусом, а наша команда – літаком. Першого ж дня виступів на килимі я здобула «золото» у своїй категорії, а потім їздила на інший кінець Софії вболівати за чоловіка. Він теж зайняв перше місце і у нас був цілий день після переможних змагань, який ми мали змогу присвятити один одному. От такий несподіваний романтичний прикордонний уїк-енд, який став можливим завдяки нашій професії.

Або ще один приклад з нашого з Дмитром життя. Коли ми вирішили узаконити наші стосунки, то батьки наполягли, щоб зіграли справжнє весілля. Ми погодилися, однак Дмитро відмовився від стандартного весільного костюма і настояв, щоб урочистості та святкування проходили в українському стилі. Я його підтримала і ми вдягнули нареченого у вбрання запорізького козака, а я була у відповідному наряді молоді. У запрошеннях на весілля ми пропонували гостям одягнутися відповідно до загальної ідеї. І ресторан вибирали під національний стиль. Дмитро захоплюється українською історією, знає її досконало, є справжнім патріотом держави.

– До речі, які внутрішні почуття бентежать Вас, коли стоїш на вищій ступені п'єдесталу, а над тобою підіймається прапор України?

– Бути першим у світі відчуття непередаване. На твою честь звучить гімн країни, всі на нього рівняються і ти просто в захваті, гордий за себе, за державу. Мене батьки виховали патріотом України, я неодноразово заявляла, що виступаю за свою національну збірну і

громадянство змінювати не збираюся. Хоча, чого скривати, після серії перемог, мені пропонували солідну матеріальну підтримку та подальше безбідне існування у разі переїзду до іншої країни та зміни паспорта. Однак я люблю Україну, наш працьовитий народ і пишаюся вітчизняними спортсменами, які в нелегких умовах сьогодення борються за вищі нагороди та підіймають престиж держави на міжнародній арені.

– Аліно, сьогодні багато можна чути, що необхідно бути сильним у житті. Що Ви як чемпіон світу і Європи можете порадити?

– Скажу про себе. Спорт виховав у мене характер, привчив не боятися труднощів і впевнено долати перешкоди. Життя навчило брати волю в кулак, йти вперед через травми, біль та психологічне «не можу, не хочу». Багато моїх старших товаришів-спортсменів, які після відходу від великого спорту знайшли себе в бізнесі, неодноразово говорять, що своєму сьогоднішньому становищу зобов'язані саме бійцівському характеру, який заставляє йти вперед, не відступати та долати труднощі.

У моєму спортивному житті були моменти, коли протягом двох років я посідала на чемпіонатах світу п'яте місце, хоча відчувала, що готова до більшого. Була внутрішня розпач, коли ти зупиняєшся у кроці від бажаної мрії. Іноді думала навіть завершити спортивну кар'єру. Однак, зібравши характер і волю всодин, з третьої спроби – 2013 року – виборола світове чемпіонське «золото».

– Вік професійного спортсмена не дуже довгий. Чим плануєте зайнятися після того, як покинете борецький килим?

– Попрошу Миколу Сергійовича (Подольяка – начальника спорткомітету прикордонного відомства. – Ред.) відправити служити на кордон (Сміється – Авт.). Звичайно це жарт, тому що розумію: необхідно здобути спеціальну освіту і наполегливо працювати над собою, щоб завоювати право служити на кордоні. З іншого боку, я рада, що приношу користь прикордонному відомству, здобуваючи перемоги та медалі.

А якщо серйозно, то ми з чоловіком плануємо мати не менше трьох дітей і хочемо в майбутньому зайнятися власною справою. Проте це тільки плани.

– Інтерв'ю в газеті вийде напередодні Міжнародного жіночого дня. Відчуваєте, який подарунок зробить Вам Дмитро?

– У ці дні ми перебуватимемо на важливих змаганнях і кращим подарунком стане чемпіонство, адже всі думки про літню Олімпіаду в Бразилії, участь у якій треба завоювати здобувши ліцензію для збірної. А в моєму випадку більше про подарунок думатиму я: у Дмитра десятого березня день народження!

– Дякую за цікаву розмову і хочу побажати поїхати у складі національної збірної України у Ріо та вибороти там олімпійське «золото».

ЖІНКИ В ПОГОНАХ

Вікторія Черкасова

Оксана Іванець

Чарівні й відважні

У Харківському прикордонному загоні із всього персоналу кожна шоста – жінка. Тридцять вісім мають звання офіцерів – від молодшого лейтенанта до майора. Такі чарівні, чуйні, добрі, люблячі, проте водночас – відважні й сильні. Про трьох із них – наша коротка розповідь.

Юрій ТРУБАЧОВ

Майор Вікторія Черкасова нині проходить службу у нашому загоні на посаді начальника медичної служби. Була учасником оборони Луганського загону у червні 2014 року. Коли надійшла інформація про можливий штурм будівель, керівництво прийняло рішення про евакуацію всіх жінок. Залишилася лише Вікторія. За особистим бажанням...

Вона знала, що без її допомоги не обійтись. Атака почалася 2 червня о 4-й годині ранку. Почувши перші постріли, Вікторія спустилася зі свого кабінету до обладнаного в підвалі лазарету, захвативши медичну сумку та кардіограф. Вже за декілька хвилин почала огляд перших поранених. На щастя, за весь час осади таких було лише семеро. Під час годинного перемир'я вона на своїх плечах перенесла їх до карет швидкої допомоги.

– Останнього пораненого того дня передали за хвилину до початку мінометного обстрілу. До укриття поверталися бігом, – згадує Вікторія.

Оборона загону тривала два з половиною дні. Під час чергового затишшя на вимогу командира Вікторія Черкасова покинула місто. Однак незабаром повернулася до Луганська, щоб вивести з окупованого району поранених побратимів, на яких вже розпочалася «полювання».

Указом Президента України майора Вікторію Черкасову нагороджено орденом «За мужність» III ступеня. Високу державну відзнаку їй особисто вручив Президент України Петро Порошенко.

Помічник начальника Харківського загону майор Оксана Іванець та водночас мати чотирьох дітей мріяла освоїти професію прикордонника з дитинства, адже інакше не могло й бути – її батько до звільнення в запас носив зелений кашкет. На той момент він був начальником застави. У 12 років Оксана опанувала стрільбу з АК-74, а в 17 років вступила в Національну академію Державної прикордонної служби України ім. Б. Хмельницького.

2002 року Оксана отримала перше офіцерське звання – «лейтенант». У Харківському загоні вона пройшла шлях від начальника відділення контролерів прикордонного контролю до помічника начальника загону по роботі зі ЗМІ. За майже 14 років сімейного з її чоловіком Дмитром життя родина виховує уже четверту дитину. Наразі старшій доньці й головній помічниці – Владиславі десять років, Олексію – шість. Три роки тому народився Іван. Варя з'явилася в родині рік тому. На сімейній нараді було вирішено, що їм бракує ще однієї донечки. За пару місяців підготували документи на усиновлення, і 30 грудня 2014 року дворічна дівчинка Варя знайшла нову родину.

Капітан Лідія Васюрина – заступник начальника ВПС «Дергачі», одного з най-

Лідія Васюрина

більших на сході країни. В її підпорядкуванні перебуває 270 військовослужбовців, 95 відсотків з яких – чоловіки.

Ще під час навчання на третьому курсі в Академії ДПСУ вона вийшла заміж за свого одногрупника. 2007 року закінчила виш і отримала диплом з відзнакою. Служба в офіцерському званні почалася на посаді старшого інспектора у Сумському загоні. Згодом Лідія очолила колектив ВПС «Юнаківка». Потім була першим заступником начальника ВПС «Тополі» Харківського загону.

Так трапилося, що в момент свого офіцерського становлення влітку 2015 року їй довелося взяти кермо влади в організації служби у міжнародному пункті пропуску «Гоптівка» та на ділянці «зеленого кордону» протяжністю

близько 30 кілометрів. Не один раз ситуація на кордоні вимагала від жінки залишатися на робочому місці по 3–5 діб, не даючи можливості щодня бачити найдорожчу людину в житті – п'ятирічну донечку Катю.

Керівництво загону та Харківської області не залишає без уваги мужнього офіцера – капітан Васюрина нагороджена орденом «За мужність» III ступеня, відзначена медалями від керівництва ДПСУ та Почесною грамотою Харківської обласної державної адміністрації.

...Жінки в погонах. Сьогодні вони, виконуючи на рівні з чоловіками складні завдання з охорони державного рубежу, залишаються чуйними й добрими, гарними та чарівними. ■

■ прикордонна родина

Доля дружини офіцера особлива. Вона свідомо приймає вибір свого чоловіка, прямує туди, куди направить його військовий обов'язок, ділить із ним усі негаразди та перемоги. Життя вдови прикордонника Ксенії Чічеріної також було непростим і сповненим випробувань. Однак через роки вона зуміла пронести найголовніше – щирі любов, повагу та відданість родині, де завжди була берегинею домашнього затишку. Нещодавно Ксенії Данилівні виповнилося 90 років, але й тепер, коли вона згадує їхнє з Іваном Івановичем подружнє життя, в очах жінки спалахує теплий вогник...

Одна любов на все життя

Аліна ДАНИЛЮК

Майбутня дружина офіцера народилася 1926 року у відомому місці заслання противників царського режиму – селі Шушинському Красноярського краю. За кілька років родина переїхала до міста Кизил.

– Я завжди ставила перед собою конкретну мету. Спочатку – закінчити школу, потім – інститут, – згадує Ксенія Данилівна, – Мої шкільні роки проходили у воєнний період, тож за законами того часу всі учні, починаючи із сьомого класу, були зобов'язані збирати урожай.

Щорічна норма для підлітків складала 55 трудоднів – майже два місяці виснажливої праці. Через багато років юним помічникам фронту було надано статус учасника війни. Отримала його і Ксенія Чічеріна.

По закінченні школи дівчина вступила на заочне відділення до Бакинського бібліотечного інституту, потім працювала в шкільній бібліотеці.

На долю її майбутнього чоловіка Івана Івановича Чічеріна також випали важкі випробу-

вання. Народився Іван Іванович 1918 року в селі Озерське Калузької області. Він походив із родини купців, але після жовтневого заклоту батьки були змушені добровільно віддати всю власність на користь радянської влади, щоб уникнути заслання і репресій.

У селі було важко отримати достойну освіту, тому після закінчення другого класу школи Іван Іванович переїхав до старшого брата у Москву. Саме завдяки навчанню у столиці хлопець згодом закінчив Московський воєнізований автодорожний технікум, а потім – військове училище в Ленінграді.

Свою військову службу лейтенант Чічерін розпочав 1938 року у

переведений до міста Кизил на посаду командира окремої автотроти.

Ось так, ідучи звивистими дорогами доли серед сотень мільйонів громадян велетенської країни, двоє людей поступово наближалися одне до одного...

Познайомилося майбутнє подружжя взимку на ковзанці у місті Кизил – нинішній столиці Республіки Тива. Між ними, за словами жінки, одразу ж пробігла особлива іскра. Часу на традиційні залицяння не було, адже служба капітана Чічеріна була пов'язана з тривалими від'їздами. Тому й зустрічалися закохані недовго – трохи більше ніж за півроку поборалися. Майже відразу після весілля Іван Іванович отримав підвищення і його пере-

Спогади про 48 років щасливого подружнього життя викликають на обличчі у Ксенії Данилівні теплу посмішку, вона береже їх як свій дорогий скарб.

Забайкаллі, де його й застала війна. Воював на Далекосхідному фронті з японською армією. Перемогу зустрів у званні старшого лейтенанта у Кяхті, що на кордоні з Китаєм, де і продовжив службу. А 1948 року

вели на службу до Ошського прикордонного загону, що в Киргизії.

Одинадцять років у Оші з його унікальним кліматом та доброзичливими людьми вдова офіцера-прикордонника згадує з особли-

вим теплом і досі: «Ми жили дуже дружно. Я товаришувала із киргизами, узбеками, вони допомагали нам облаштувати побут, – розповідає жінка. – Саме тут народилися наші сини – В'ячеслав і Сергій».

Там Ксенія Данилівна закінчила бухгалтерські курси, адже

«Життя в Україні було набагато спокійнішим, ніж у Середній Азії й давало більше можливостей для навчання та розвитку нашим синам».

роботи в бібліотеці не було, тому довелося опанувати нову професію.

Іван Іванович віддавався своїй справі на сто відсотків. Він завжди говорив, що це його покликання. За час служби в Середній Азії заочно закінчив Військово-транспортну академію у Ленінграді. Від'їждження на два – три тижні стали звичними для родини, адже він як начальник штабу окремого автобатальйону мав забезпечувати транспортом всю ділянку кордону.

Запитання про труднощі спільного життя з офіцером-прикордонником, який майже весь свій час віддавав роботі, викли-

кають у Ксенії Данилівні щирий подив.

Ставши дружиною Вані, я прийняла його життєвий вибір і завжди підтримувала. Тож маю ту долю, яку обрала свідомо, – каже вона. – Єдине, до чого було важко звикнути, – це постійна тривога за чоловіка під час його тривалих від'їздів, адже дороги Паміру надзвичайно небезпечні і на них траплялися трагічні випадки. Двічі за час нашого перебування там машини прикордонників зривалися в прірву. На жаль, після тих аварій не вижив ніхто.

1961-го подружжя з двома синами переїхало до Львова, а ще за два роки – до Києва, де Івана Чічеріна було призначено на посаду начальника автослужби Прикордонних військ Південно-Західного прикордонного округу. 1977 року з вилучення неповних сорок років він звільнився у запас у званні підполковника.

– Життя в Україні було набагато спокійнішим, ніж у Середній Азії й давало більше можливостей для навчання та розвитку нашим синам, – розповідає Ксенія Данилівна, – Усі в родині були прихильниками активного дозвілля – любили їздити в ліс по гриби, кататися на ковзанах і лижах. Спочатку відпочивали разом з дітьми, а згодом – і з онуками.

Сини не пішли дорогою батька, а обрали інші спеціальності. Іван Іванович підтримав їхній вибір, адже вважав, що обираючи професію, потрібно дослухатися до свого серця.

Глава сімейства був чудовим господарем, завжди з радістю брався за будь-яку чоловічу роботу. Тож коли подружжя на прохання онуків придбало хатинку у селі, у нього з'явилося багато приємних турбот з облаштування нового житла. Саме ця хатинка стала у нагоді своїм господарям, коли 1993 року в Івана Івановича стався інфаркт і проживання у маленькому селі подалі від міста давало полегшення його хворому серцю. На жаль, за чотири роки важкий недуг усе ж забрав життя ветерана-прикордонника.

Незважаючи на важку втрату, Ксенія Данилівна продовжує радіти сьогодні, адже у неї є чудові, сини, внуки і правнучка, у яких вона знаходить розраду та вітху. Вони завжди допомагають, підтримують, дарують свою

любов і тепло. Також жінка підтримує зв'язок з усіма близькими родичами. А ще – намагається долучитися до всіх заходів, які проводить організація ветеранів-прикордонників Деснянського району Києва.

Спогади про 48 років щасливого подружнього життя викликають на обличчі у Ксенії Данилівні теплу посмішку, вона береже їх як свій дорогий скарб. Жінка з гордістю пройшла життєвий шлях разом зі своїм чоловіком.

– Коли я виходила заміж, вже тоді знала, що це – назавжди. І жодного разу не пошкодувала, що моє життя склалося саме так, – переконана Ксенія Чічеріна. ■

■ нашого цвіту по всьому світу

Українки, які змінили світ

Напередодні запровадження німецькою соціалісткою Кларою Цеткін Міжнародного жіночого дня хочеться згадати про українок, котрі творили історію та вершили долі, про українок, талантом яких і досі захоплюються у світі. Кожна з них – видатна по-своєму. Однак, знайомлячись із їхніми історіями, починаєш розуміти, що українських жінок об'єднує не лише чарівна врода, але й по-справжньому міцний характер та сила волі.

Ірина МАСТЕЛЬ

КНЯГИНЯ ОЛЬГА

Стародавні літописи змальовують княгиню Ольгу як вродливу, енергійну, жорстоку і хитру правительку. Та найбільший комплімент літописці роблять їй тоді, коли говорять про «її чоловічий розум». Вихвалляння, що ними щедро обсипали Ольгу монахи-літописці, частково можна пояснити тим, що вона першою з київських можновладців прийняла християнство. Але навіть без цього Ольга, безперечно, залишилася б однією з найвизначніших правительок Київської Русі.

Чоловік Ольги – князь Ігор, а згодом і син Святослав бували у Києві нечасто – перебуваючи у військових походах, підкорюючи собі то хазарів, то половців, а то й саму Візантію. Увесь цей час турботи з управління державою брала на себе Ольга.

Добре відомо, як вона тричі помстилася деревлянам за те, що вони вбили її чоловіка. Але головне у цій історії – не помста, а те, що після цього вона укоренила поняття закону – з тих пір данина стягувалася не довільно, а регламентовано. Окрім того, саме Ольга організувала опорні пункти київської влади. Отже, Ольга першою впровадила в Київській Русі так би мовити юридичні реформи, які дозволили тогочасній державі вступити на шлях економічного розвитку і згодом перетворитися на одну з наймогутніших країн світу.

Ольга першою з київських правительок прибула до Східної Римської імперії – Візантії – не з війною, а з миром і тим самим зробила з цієї потужної держави союзника. А 957 року княгиня прибула до Константинополя, де завдяки своїм дипломатичним здібностям уклала угоду з імператором Константином VII Багрянородним.

Померла Ольга 969 року. Ще в домонгольські часи її було канонізовано – вона стала першою жінкою, яку віднесли до лику святих.

УКРАЇНЬСЬКА КОРОЛЕВА ФРАНЦІЇ

Мабуть, жодна французька королева не викликала у вітчизняних дослідників такого жвавого зацікавлення, як Анна, дружина короля Генріха I та мати його наступника й спадкоємця Філіпа I, що певний час правила Французьким королівством за малолітства сина після смерті чоловіка. Вона стала прабабцею майже 30 французьких королів.

Можна припустити, що вибір французького короля Генріха I був зумовлений не лише політичними міркуваннями: слава про красу й розум руської князівни линула по всій Європі, дійшовши й до Франції. Під час вінчання, яке відбулося в кафедральному соборі міста Реймс, Анна подарувала чоловіку привезене з Києва Євангеліє, написане кирилицею. Всі пізніші королі, вступаючи на французький престол, приносили клятву на цьому Євангелії.

Дочка київського князя приділяла велику увагу освіті та вихованню своїх дітей. У нагоді їй стали всебічна освіта, отримана на батьківщині, книги з бібліотеки Ярослава Мудрого, привезені нею до Франції.

Як пишуть дослідники, розум цієї жінки вражав французів. В одному з листів до Анни Папа Римський Миколай II писав, що дуже цінує її добротність, королівську гідність і повагу до церкви. Факти свідчать про те, що дружина короля Генріха I займала неабияке становище в тогочасному французькому суспільстві і разом із своїм чоловіком брала діяльну участь у керуванні державою. У Франції пам'ять про королеву Анну зберігають не лише сторінки середньовічних хронік. Мешканці містечка Санліс згадують із вдячністю королеву з Русі, котра побудувала тут величну церкву святого Вінсента та заснувала монастир.

До наших днів зберігся також ще один цікавий документ, який містить у собі пам'ять про Анну Ярославну. Це грамота Суассонському абатству, надана Філіппом I. Як відзначав свого часу один із французьких дослідників, «на тій грамоті королева не задовольнилася звичаєм свого часу покласти знак хреста перед своїм підписом, виписаним рукою писаря. Навпаки, вона поклала своє ім'я і свій титул материнською мовою і слов'янськими буквами «Анна королева».

ЖІНОЧИЙ СУЛТАНАТ

Українське жіноче начало настільки могутнє, що не міліє і не виснажується навіть опиняючись поза межами рідної землі. І Роксолана (Настя Лісовська) — яскрава ілюстрація цієї тези. Хюррем-султан — єдина серед дружин 36 османських султанів — похована в мавзолеї, спеціально збудованому для неї.

Слід зазначити, що Роксолана була натхненником або й організатором багатьох Сулейманових перемог. Насамперед — у руській імперії до цивілізації. Чого варте створення нею жіночого фонду, відомого своєю доброчинністю, — це 500 років тому! Не виключено, що й у сфері, яка здебільшого й увіковічила Сулеймана, — законодавчій — вона

також залишила свій слід, адже закон став на захист прав жінок.

Однак мало хто знає, що окрім неї ще щонайменше три уродженки України опинилися на вершині могутності в Османській імперії. Однією з них стала Надія з Поділля (за іншою версією — зі східної України), котра в Туреччині більш відома як Турхан Хатідже Султан. Саме її правління завершило епоху жіночих султанатів, розпочату Роксоланою. Про неї мало відомо на батьківщині, однак турецькі історики називають її навіть могутнішою за попередницю-співвітчизницю на османському троні. Історія її життя також варта окремого телесеріалу. Майбутню дружину султана Ібрагіма I, так само як і її велику попередницю під час одного з набігів татар схопили в полон і продали в рабство. Вже за три роки українська наложниця, ставши улюбленицею молодого султана, отримала нове турецьке ім'я Турхан. Вона постійно супроводжувала сина — султана Мехмеда IV, і на важливих зустрічах висловлювалася від його імені через завіси. Варто відзначити, що Хатідже Турхан Султан мала неабиякий вплив на сина під час його походу і на Річ Посполиту, під час якого до Османської держави приєднався Кам'янець-Подільський, і в якому союзником султана виступав гетьман Петро Дорошенко. Цим Турхан Султан перевершує свою попередницю Хюррем Султан. Саме під її керівництвом побудовано дві фортеці для контролю над протокою на вході в Дарданелли за зразком фортець на Босфорі, а також величний релігійний комплекс — мечеть Єні Джами на берегах Босфору. Там її поховали після смерті 1683 року.

До речі, виявляється, знаменитий «Лист запорізьких козаків турецькому султану» має найбезпосередніше відношення до сина Турхан — султана Мехмеда IV. Однак козаки навряд чи знали, що в жилах їхнього адресата текла українська кров.

СЕРЬОЗНА МИСТКИНЯ «НАЇВНОГО МИСТЕЦТВА»

Марія Примаченко — художниця, творчість якої — прекрасне, дивовижне, утаємничене і до кінця незбагнене явище. Упродовж майже століття її творіння привертють до себе увагу шанувальників мистецтва, дослідників, художників, культурологів і мистецтвознавців. Жінка з нелегкою долею, малописьменна була визнана зіркою першої величини у «Всесвітній енциклопедії наївного мистецтва» (Белград, 1984 р.).

У світовому контексті творчість Марії Примаченко на одному шаблі з такими геніями «наївного мистецтва», як Ніко Піросмані чи Анрі Руссо. Для України ж вона є особливо знаковою — польська селянка, яка досягла світового визнання й мистецьких вершин, створивши свою візуальну мову. Її чарівні фантастичні звірі, птахи й квіти радують око не тільки на картинах, створених геніальною художницею. Вони легко переселяються на сучасні автомобілі, стають елементами модного одягу й дизайну.

Ім'я Марії Примаченко, безперечно, може стати поруч із усталеними художниками минулого століття — Пікассо, Матіссом, Шагалом... «Примаченко, — стверджував видатний художник Микола Глушенко, — художник єдиний з-поміж свого роду. В ній уособлена естетика нашого народу». Злетівши до світових вершин, Марія Примаченко залишилася саме українською художницею, яка об'єднала в собі витоки українського живописного і поетичного фольклору, що походить ще з сивої давнини українського родоводу. 2009 рік — за рішенням ЮНЕСКО — визнано роком Марії Примаченко.

НАША КАБАЛЬСЬ

Спів української оперної співачки зачаровував Карузо, Багістіні, Тітта Руффо, Шаляпіна, Менцинського. Її дивовижному лірико-драматичному сопрано аплодував увесь світ. Найкращі театри світу запрошували примадонну, а диригенти Тосканіні, Муньйоне мали за честь працювати з нею. Вони називали українку неперевершеною. І це тоді, коли, по суті, львівська опера її витурила з театру. Проти неї організували масовану атаку: чвари і заздрість, міщанська мізерність переповнювали львівських митців щодо неповторного таланту Соломії Крушельницької. Один із найменітших театрів світу — італійський Ла Скала — прикрашає погруддя видатної української співачки (до речі, єдина тут скульптура жінки!), володарки унікального лірико-драматичного сопрано діапазону майже в три октави.

Примітно, що в Росії всіляко намагалися виставити Соломію саме як російську співачку, що було досить нескладно, адже в світі Україну не знали і українців як само-

достатню націю визнавали хіба що вчені. Проте Крушельницька ніколи не забувала світу, до якого саме народу вона належить, Крушельницька, примадонна найвизначніших оперних театрів світу, кожен свій виступ завершувала виконанням... українських народних пісень. То було неодмінною умовою її контрактів.

Італія й досі шанує Соломію Крушельницьку. До її будинку у Віареджо, де мешкала співачка, люди часто приносять квіти, а її портрети прикрашають будинки-музеї видатних італійців.

■ робота з молоддю

Слід у дитячих серцях

Прикордонники Житомирського загону відвідали вихованців Денишівського дитячого будинку-інтернату. Там зараз навчаються 27 дітей дошкільного віку та 55 учнів, які мають вади мови, з усієї області. Військові до дітей з порожніми руками зазвичай не ходять, тож хлопці дорогою зайшли за подарунками та солодощами.

Віктор ВІРВА

Діти зустріли гостей тематичним вступом «Люблю Україну». Вартові рубежу продовжили програму виступом службової собаки. Радості й веселому сміху малечі не було меж.

— Ми навідуємося до вихованців цього закладу вже не один рік, — розповів заступник начальника Житомирського прикордонного загону — начальник відділу персоналу полковник Костянтин Койда. — Такі дітки потребують уваги та підтримки і дуже цінують її. Це маленькі, але сильні особистості, які від народження навчаються долати труднощі, докладають максимум зусиль, щоби

досягнути чогось у житті та реалізуватися у суспільстві.

Подібні зустрічі у теплій дружній атмосфері вже стали доброю традицією. Житомирські «зелені кашкетки» — часті гості і в інших навчальних закладах області. Хлопчики та дівчатка з радістю зустрічають військових, уважно слухають, спілкуються та запам'ятовують поради старших. Вартових рубежу подібні зустрічі надихають на сумлінну службу, адже вони ще краще розуміють, чий спокій оберігають кожного дня.

А педагоги, у свою чергу, наголошують, що завдяки активній громадянській позиції людей у погонах кожен спільний проект залишає слід у дитячих серцях. ■

Весна, школа... протигаз

Першого березня ми відзначали не лише початок весни, але і Всесвітній день цивільного захисту. Тому не випадково саме цього дня для учнів старших класів гімназії «Київська Русь» урок з предмета «Захист Вітчизни» провів начальник сектору радіаційного, хімічного, бактеріологічного захисту та екологічної безпеки управління озброєння і техніки Адміністрації Держприкордонслужби полковник Ігор Бутиленко.

Володимир ПАТОЛА

Вартові рубежів підготувалися ґрунтовно, тож заняття мало гарний методичний рівень. Різноманітні іноземних і вітчизняних приладів дозиметричного контролю, радіаційної та хімічної розвідки старшокласників не дуже вразило. А от демонстрація можливостей портативного хімічного детектора «Chem Pro 100i», здатного визначити конкретну отруйну речо-

вину за її мінімальною концентрацією в повітрі та персональний детектор радіації «Polimaster PM1703», який може ідентифікувати радіоактивний елемент за зовнішнім випромінюванням, — викликали живий інтерес. Як виявилось, юнаки та дівчата досить непогано знають хімію, однак такої техніки ще не бачили.

Військовослужбовці розповіли, як користуватися протигазами та захисними комплектами, продемонстрували порядок їх застосування і надали можливість учням попрацювати з контрольними пристроями та засобами захисту. Бажаючих виявилось досить багато. Викладач дисципліни «Захист Вітчизни» капітан 1 рангу у відставці Павло Швець, присутній на заході, одразу виставив оцінки найспритнішим.

Цікаво, що дівчата впоралися із загальновійськовим захисним комплектом швидше від хлопців. Більшість із них навіть вклялися з першого разу у військові нормативи.

Після того як допитливі дослідники під керівництвом «зелених кашкетів» перевірили усі навколишні об'єкти, включаючи одяг друзів і їх самих, — учням без особливого задоволення довелося констатувати, що рівні отруйних речовин у повітрі та радіаційного фону не перевищують норми, отже, відвідувати школу цілком безпечно.

Директор гімназії Юлія Багаліка подякувала вартовим рубежам та зазначила, що подібні уроки не лише підвищують рівень патріотизму молоді, але й дозволяють за короткий час домогтися реальної здатності дітей правильно діяти у випадку загрози, а це особливо актуально сьогодні, в умовах війни. Вона також нагадала учням про місцезнаходження бомбосховища і порядок дій у разі виникнення загрози. А «зелені кашкетки» тим часом готуються до проведення такого ж заняття у 284-й школі Кисва. ■

■ від щирого серця!

Колектив Адміністрації Держприкордонслужби України вітає з ювілеєм Голову Державної прикордонної служби України генерал-полковника **Віктора Олександровича НАЗАРЕНКА!**

На Вашому життєвому календарі засяяла ювілейна дата — 60 років!

Скільки самовідданої праці, творчих пошуків і злетів, радості й тривоги, сподівань і звершень вмістилося у цій промовистій даті!

Завдяки Вашій компетентності та наполегливості Державна прикордонна служба України посіла провідне місце серед силових структур держави, забезпечуючи стратегічний курс України на європейську інтеграцію у контексті прикордонної безпеки та регіонального співробітництва.

У боротьбі з підступним і безпринципним ворогом прикордонники під Вашим керівництвом підтверджують високий моральний дух, професійну майстерність, самовідданість і готовність до самопожертви заради захисту територіальної цілісності нашої держави.

Любов до Батьківщини, шанобливе ставлення до кожного військовослужбовця та працівника, високе сумління і працездатність у поєднанні з особистими якостями й професійним рівнем забезпечили Вам авторитет і повагу колег та однодумців.

За Вашими плечима — гідний поваги життєвий шлях! Упевнені, Вікторе Олександровичу, що Ви й надалі примножуватимете славні бойові традиції захисників Вітчизни, успішно виконуючи поставлені завдання, а завдяки Вашому професіоналізму, досвіду роботи та злагожденій команді Прикордонна служба й надалі залишатиметься потужною силою Української держави.

Нехай не міліє джерело Вашої віри, надії й любові до рідної землі, додається снаги та впевненості у власних силах і переконаннях! Нехай кожен день весняної долі буде осяяний високим злетом душі, а добре самопочуття і гарний настрій стануть запорукою нових починань!

Бажаємо Вам чистого неба, світлого, щасливого життєвого шляху, міцного здоров'я, оптимізму, незрадливої долі та великих успіхів у ратній боротьбі за долю України!

Рада ветеранів Черкаської обласної організації щиро вітає ювілярів, які відзначають своє свято в березні: учасника бойових дій Великої Вітчизняної війни, кавалера багатьох державних нагород 89-річного полковника **СТАРОВОЙТОВА К.С.**, а також полковника **СКІБЕНКА Б.О.**, підполковників — **ЧИЖОВА А.П.**, **ДОВБІЯ М.М.**, **ЕВДОКІМОВА В.П.**, **ГРИБЕНКА В.К.**, майорів — **ЗАХАРЧЕНКА О.А.**, **НЕЛЬЧЕНКА А.Г.**, **ЛОМОВА І.І.**, **ЛІПЕЦЬКОГО Л.Б.**, капітанів — **ВАХНІТА С.В.**, **ГОЛОБОРОДЬКА А.І.**; прапорщика **ГОРБЕНКА В.І.**, старшину **КОВТАНА Ю.М.**, рядових — **КРАСІЛЬНИКА Ю.В.**, **ФУРКАЛА В.В.** і **РОСЯ М.М.!**

Бажаємо міцного здоров'я, сімейного достатку, здійснення планів і всіх земних благ!

Рада та актив Одеської обласної громадської організації «Ветеран кордону» щиро

й сердечно вітає своїх бойових подруг, вдів, дружин ветеранів, діючих військовослужбовців і працівників та увесь жіночий колектив Одеського, Ізмайльського та Херсонського прикордонних загонів, клінічного госпіталю Південного регіонального управління та клінічного санаторію «Одеса-Аркадія» з Міжнародним жіночим днем 8 Березня!

Персонал Чернігівського прикордонного загону щиро та сердечно вітає з Днем народження майора **Галину ШЕХОВЦОВУ**, капітана **Артема САЗОНОВА** та лейтенанта **Дмитра ПAVЛЕНКА** і бажає їм:

*Життя хай буде наче свято —
Вітання, друзі та пісні!
Щастя і радості багато
Несуть прийдешні світлі дні!*

■ зірки на погоні

від 25 лютого 2016 року №141-ос по Західному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
полковник
підполковнику **ТИМОЩУКУ Сергію Дмитровичу**

від 26 лютого 2016 року №143-ос по Окремому контрольно-пропускному пункту «Київ» Державної прикордонної служби України

майор
капітану **ВАСИЛЕВСЬКОМУ Михайлу** **Миколайовичу**

від 1 березня 2016 року №151-ос по Південному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
капітан 1 рангу
полковнику **ПІЛЬОВОМУ Василю** **Васильовичу**
Управління кадрового забезпечення АДПСУ

■ поетичним рядком

У двері знову стукає весна

*У двері знову стукає весна.
Вона неначе свято серед нас —
Прекрасна і на цілий світ одна.
Всміхнеться сонцю і зайде у клас.*

*І стане день світлішим як завжди,
Осяяний усмішкою твоєю.
Сьогодні кожна з вас сестра весни.
Вчорашию втому тихі роси змиють.*

*Підкреслить вроду погляд і хода,
Серйозність чи грайливість, гордість, ніжність
І дівчина, прекрасна як весна,
Розфарбувала чорно-білу вічність.*

*Дружини, сестри, доньки, матері,
Без вас немає радості на світі.
Живіть у мирі, щасті і добрі.
Зі святом, з днем жінок, весни і квітів!*
Володимир ПАТОЛА

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Костянтин ПЯСЕЦЬКИЙ

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Черговий по номеру
Андрій КУЧЕРОВ

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 946330
Наклад: 5750 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації — рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net